

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. július 24.
(vasárnap este)**

Takaró János

HÍVJ SEGÍTSÉGÜL ENGEM!

Énekek: 230, 238,1-5

Alapige: Zsoltárok 50,15

„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, köszönjük, hogy irgalmas és kegyelmes Isten vagy, akihez lehet jönni, akit meg lehet szólítani. Sőt előbb kerestél és előbb szóltál hozzánk, mint hogy éltünk és lélegeztünk volna.

Köszönjük, hogy elküldted az Úr Jézus Krisztust, hogy nyilvánvalóvá tedd számunkra akaratomat, jellemedet, hogy meglássuk mennyire szeretted a bűnös embert, és büntetés helyett életet terveztél neki. Éppen ezért kérünk, hadd halljuk meg és vegyük komolyan mai üzenetedet. Indítsd a szívünket bűneink megvallására, elhagyására és hozzád térésre!

Kérünk, tedd számunkra világossá a te Istenséged! Hadd vegyük észre, hogy nagyon nagy szükségünk van rád. Kérünk, hogy Szentlelkeddel munkálkodj bennünk, hogy végre segítségül hívjuk a nevedet – először vagy újra –, hogy téged megismerjünk, és veled személyes kapcsolatban éljünk mostantól kezdve! Kérünk azért, hogy szólíts meg minket és találkozz velünk, hiszen azért jöttünk ide! Áldd meg ezt a mai alkalmat és tedd az igét üzenetté számunkra, élet lehetőségévé és forrásává.

Az Úr Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgasd meg könyörgésünket!
Ámen.

Igehirdetés

Kedves gyülekezet! A mai alkalmon erről a rövid igeversről lesz szó, amit Isten mond ma nekünk is. Jó lenne ma meg is tenni azt, amire felszólít.

1. Így mondja igénk: „Hívj segítségül engem!” Igen, ilyen személyesen: te Őt. Nem tudom, hogyan vagy ma itt. Nem tudom, hogy milyen kételyeid vagy kérdéseid vannak Isten létével, személyével kapcsolatban, de az biztos, hogy Ő azt mondja ma neked: „hívj segítségül engem”. Szólíts meg, szólj hozzám, kezdjünk el beszélgetni végre!

A Biblia Istene olyan Isten, aki beleszól az ember életébe, és azt mondja: „hívj segítségül engem”, azt mondja: Szólíts meg! Keress engem! Tégy próbára! Akarj velem kapcsolatba lépni! Zörgess, mert aki zörget, annak megnyitgatik, keress, mert „aki keres, talál” (ez az emberi világban egyébként nem igaz: a zörgetőnek nem mindig nyitnak ajtót, aki keres, nem mindig talál), de aki Istennél zörget, és Istent keresi, az találkozni fog vele, és megismerheti Őt.

Isten azt mondja neked, hogy én a te Istened vagyok. Nem csak úgy Isten: nem egy absztrakt fogalom, nem valaki, aki nagyon távol van, és nem nyúl bele a világunk eseményeibe, nem olyan Isten, aki távolról nézne mindent, és ne akarna részt venni az életed mindennapjaiban is. Ő egy olyan Isten, aki személyes kapcsolatot akar veled, és azt mondja: „hívj segítségül engem”.

Nem tudom, megtetted-e már, nem tudom, megszólítottad-e már, nem tudom, úgy vagy-e itt, hogy a keresztyénséghez közel vagy, magadat is annak tartod, vagy csak eljöttél, mert elhívtak, meghívtak, de tedd meg amit mond! Kezdj el beszélgetni Istennel ma! Mondd el neki a nyomorúságodat, mondd el neki, hogy mit szeretnél tőle, mondd el neki, hogy szeretnéd megismerni, mondd el neki, hogy tudni akarod, hogy kicsoda Ő!

Ő tudja, hogy ki vagy te, Ő ismer téged, Ő alkotott, Ő teremtet, Ő formált, Ő a te Istened akkor is, ha te még nem látod Őt annak. Úgy van ez, ahogyan a szüleinket sem választjuk: megszületünk tőlük, és aztán megismerjük őket, olyanok, amilyenek – Istennek hála, ha olyanok, hogy sok jót tanultunk tőlük. Istent sem választjuk: Ő a mi Istenünk, mert Ő teremtet minket, Ő a mi Istenünk, mert megalkotta ezt az egész földet, s kitalálta az embert, megformálta, megálmodta, életre hívta, és most itt vagyunk, lélegzünk és élünk, és vagy ismerjük Őt, mint személyes Istenünket, vagy még nem, de Ő a mi Istenünk, és Ő ismer minket.

Ő azt is tudja, hogy mit hoztál ide magaddal (tudja, hogy milyen gondolatokat, tudja, hogy milyen sérelmeket, tudja, hogy milyen elvárásokat, tudja, hogy milyen vágyakat), tudja, hogy mi a múltad, tudja, hogy ki vagy, tudja a hibáidat, hogy mi az, amit szégyellsz, tudja, hogy milyen lelki se-

beket kaptál, és azt is tudja, hogy milyen sebeket okoztál. Ismeri az összes bánatodat, ismeri az összes örömedet, ismeri a teljes életedet, a személyiségedet, a gondolataidat, azokat is, amiket mások elől titkolsz. Ő tudja, hogy ki vagy. Ő ismer téged, jobban bárki másnál, mert Ő a te Istened. És most szól, hogy végre te is keresd Őt. „Hívj segítségül engem!” Gyere, szólj hozzám, keresd az én isteni lényemet, mert szükséged van rám!

2. Azt mondja: „a nyomorúság idején”. Jellemző ránk, hogy csak akkor keressük Istent, ha valami baj van. Amikor az életünk nyomorúságba jut, akkor kezdünk el azon gondolkodni, hogy hátha van valami több a saját erőnkénél. Hátha van valami segítség felülről. Akkor elmegy az ember, hogy Istenről halljon, mert a helyzete lehetetlenné kezd válni, és a lehetetlennél az ember tehetetlen, Isten pedig azt mondja, hogy ez az én szakterületem. Ami neked lehetetlen, ott kezdődök igazán én. Ami neked lehetetlen, az nekem még csak nem is kihívás.

„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején”, ne mást! Ne igazold tovább magadat, ne reménykedj abban, hogy megjavítod magadat. Nagyon sokan így próbálunk szembenézni a személyiségünk problémáival, a kudarcos kapcsolatainkkal, amikor magunk körül elkergetünk embereket, amikor tönkremennek barátságaink, kapcsolataink. Ó, nagyon sokszor magyarázzuk magunknak, hogy sebjaj, majd összeszedem magamat, sebjaj, megjavulok, sebjaj, majd jobban igyekszem, jobb emberré válok, tanulok a hibáimból, a tapasztalatokból majd leszűröm a tanulságot, és sikerül megfoltozni, összerakni a személyiségemet.

„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején!” Ami neked lehetetlen, nekem lehetséges, mondja az Isten. „Hívj segítségül engem”, ne mást! Ne igazold magadat, ne fuss másokhoz, ne keresd mai kultúránk emberi bölcsességének válaszait, melyek nem elégségesek arra, hogy megoldják a problémádat. Hívd segítségül azt az Istent, aki képes változtatni, hívd segítségül azt az Istent, aki szeretné, hogy végre visszafordulj hozzá. Arra alkotott, hogy vele közösségben élj, arra alkotott, hogy Őt megismerve virágozzon az életed, hogy kiteljesedjen. De nem az önmegvalósítás útja ez, hanem az Isten megismerésének és Isten imádásának az útja, ott tud az ember kiteljesedni. Mert maga is teremtmény, szüksége van az Alkotójára. „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak” téged.

3. Ha rájövünk arra, hogy magunkon tovább nem tudunk segíteni, és elhisszük, hogy Ő tud, és szólunk és kiáltunk, akkor Isten azt ígéri, hogy megszabadít. „Én megszabadítlak” téged.

Az ember eleinte sok mindent hisz Istenről és magáról melyek nem igazak: Azt hisszük, hogy Istent szolgálni nem szabadság. Sokszor azt is hisszük, hogy Isten szabadítására nincs szükségünk. Sokszor azt hisszük,

HÍVJ SEGÍTSÉGÜL ENGEM!

hogy Isten nélkül is jól elvagyunk. Sokszor azt hisszük, hogy üzletelhetünk vele, hogy adhatunk neki valamit, hogy felmutathatunk előtte valamit.

Az 50. zsoltárnak az egyik fő üzenete az, hogy Izráel népe áldozatokat mutat be Istennek (az volt a szokás, hogy állatokat vágtak le, a vérüket ontották ki, és ezt az áldozatot mutatták be Istennek, ki-ki jött a családjával és a maga állatai közül – vagy amit vásárolt – bemutatott áldozatot), és ó, ezek az izráeliek, ez a nép elfelejtette, hogy az áldozatnak mi a valódi üzenete. Azt hitték, hogy ők adhatnak valamit Istennek, azt hitték, hogy ők elégítik ki Isten valamilyen szükségletét. Azt hitték, hogy van mit felajánlaniuk Istennek a sajátjukból, amire neki szüksége van. De nem volt semmijük. Semmijük sem volt, ami ne Istené lett volna, semmijük nem volt, amit ne Ő alkotott volna, ami fölött korlátlan hatalmával ne rendelkezhetett volna bármikor, amikor csak akar.

A legtöbb vallás arra épít, hogy valamit adj Istennek, és Ő adni fog neked cserébe valamit. De a keresztyénség Istene nem ilyen: semmit nem tudunk neki adni, amire Ő rászorulna, semmit nem tudunk felkínálni neki, aminek Ő híján van. És erre emlékezteti ebben a zsoltárban a népét: „hívj segítségül engem”, mert neked van szükséged rám, és „én megszabadítalak” téged, mert nekem van hatalmam rá, és mert én azt akarom, hogy neked jó legyen. Nem tudsz velem üzletelni, nem tudsz cserébe semmit felajánlani, nincsen semmi olyan, amit tettél, és semmi abban, ahogyan élsz, amiért nekem adnom kellene valamit. És én mégis adni akarok neked, és én mégis jót akarok veled tenni, és én mégis meg akarlak téged szabadítani, ha végre hozzám kiáltasz.

Érdekes, hogy amikor az ember végre személyesen találkozik az Istennel, az egyik nagy megtapasztalása az, hogy bűnös. Addig mindenféle képpen ágálunk ez ellen és rengetegféle képpen igazoljuk a saját cselekedeteinket. Feketítünk másokat, hogy különbnek érezzük magunkat, saját cselekedeteinkkel pedig elnézőek vagyunk: Ez nem is olyan rossz...; ez nem is akkora baj...; mások is megteszik... És ahogy az Istennel találkozik az ember – olyan jó példája ennek, amikor a csodálatos halfogás után Péter Jézussal találkozik, akkor leomlik Jézus lába előtt, és azt mondja: „menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok”. Amikor az Istennel találkozik az ember végre, és átéli, hogy itt van, hogy velem beszél, hogy nekem szól, hogy engem szólít meg végre, és meghallottam ezt, akkor az ember nem magyaráz többé, nem magyarázkodik többé. Azt mondja, igazad van, ha azt mondd, bűnös ember vagyok, igazad van. És szabadításra van szükségem, segíts és szabadíts meg, végre emelj ki abból, amiben vagyok. És Isten azt mondja, azért jöttem, hogy ezt megcselekedjem, azért vagyok itt, azért kereslek ma is, azért szólok hozzád ma is, mert meg akarlak szabadítani. Kell-e végre?

Jézus így mondja, miután Zákeussal találkozott: „az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet”. Ó, ilyen elveszett élet a mienk egészen addig, amíg nincs Istennel életkapcsolatban és személyes kapcsolatban, amíg nem ismerem Istent, mint Szabadítót, mint az én Istenemet, mint a Teremtőt, mint aki rendelkezhet velem, addig bizony elveszett ember vagyok. Megyek a saját igazságérzetem és fejem szerint. Teszem azt, amiről azt hiszem valamilyen forrásból, hogy igaz és helyes – vagy éppen már magam is látom, hogy sok olyan dolgot teszek, amivel magam sem értek egyet –, de amikor valaki Istennel találkozik, akkor végre meglátja, hogy szabadulásra és szabadításra van szüksége.

Isten azt ígéri nekünk ebben a mai igében, hogy Ő megszabadít, hogy Ő képes feloldani azokat a kötelékeket, amikből mi már nem tudunk ki-
vergődni, és lehet ez sok minden. Lehet ez egy olyan nehéz élethelyzet, amibe belesodrótunk, lehet fizikai nehézség, lehet a munkahely elvesztése, lehet céltalan, kallódó élet, lehet tehetetlenség abban, hogy szülőkként a gyerekeinkkel nem boldogulunk, vagy a gyermekeink nem boldogulnak – sok nehézsége van az emberi életnek. Lehet nehézsége az embernek a saját önbecsülésével: mennyit érek, ki vagyok, hová tartok, mi a célja az életemnek? Küzdhet az ember a saját személyiségének a hibáival, felismerve, hogy bűnös, küzdve azzal, amivel nem bír. Ó, sokféle módon lehetünk elveszettek, és sokféle módon könyöröghetünk szabadításért.

Sokan keresték Jézust, mert betegek voltak, a testük, fizikai állapotuk gyenge volt, fájdalmakkal terhes, és keresték Jézust, mentek hozzá, hátha meggyógyulhatnak. Sokan keresték Jézus társaságát, mert más emberek leírták őket, mert más embereknek nem kellettek. Bűnös emberek voltak, kitaláltak, ma úgy mondanánk, hogy hazaárulók, prostituáltak, nyilvánvalóan paráznaságban élő emberek, gazemberek, tolvajok. És ezek keresték Jézust. És Jézus azt mondta, hogy értetek jöttem, bűnös emberekért, azokért, akik nem büszkék, és nem a saját mellüket verik az érdemeik miatt, azokért, akik felismerték, hogy gyógyulásra van szükségük, azokért, akik Istenre vágnak, azokért, akik látják, hogy elveszettek, azokért, akik végre találkozni akarnak azzal az Istennel, aki megszabadíthatja őket.

Akarsz-e találkozni így Istennel? Akarsz-e találkozni vele minden áron? Akarod-e, hogy Ő a te Istened legyen? Mert aki megszólítja Őt, és segítségül hívja Őt, annak azt kell mondania, hogy Isten, te, aki vagy, te, aki végtelen hatalommal bírsz, te, aki teremtő Úr vagy, te segíts, te szabadíts, te munkálkodj. És az ember abban a helyzetben van, hogy felismeri a sorrendet Isten és ember között. Végre észreveszi, hogy nem én teszek szívességet Istennek azzal, hogy keresem Őt. És Ő nem egy zsarnok, és nem egy elnyomó, nem valaki, aki szolgálatra akar engem kényszeríteni és korlátozni akarja az életemet, és bele akar szólni, és meg akarja mondani, hogy mit

HÍVJ SEGÍTSÉGÜL ENGEM!

hogy csinálhatok, hogy az jó legyen, hanem reménységgel nézek rá: te vagy a lehetőségem, te vagy az esélyem, kérlek, cselekedj. Ó, már nem vagyok nagy, nem vagyok büszke, és nem vagyok teli a saját érdemeimmal, hanem találkozni szeretnék veled, Isten, mert te, tudom, hogy segíthetsz rajtam. Kérlek, mutasd meg nekem!

4. „Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.” Aki találkozik Jézussal, mint szabadító Úrral, az átéli, hogy a bűnei megbocsáttattak, az átéli és megérti, hogy Isten jó, hogy Isten törődik vele, hogy Istent érdekli, hogy mi van az életével. Személyes kapcsolatba lép vele, sok kételyét, ami korábban gyötörte, elengedi, mert a keresztyénséget egy belső kapcsolaton keresztül ismeri meg: Jézus Krisztust, mint Megváltóját úgy, mint akitől nem érdemelt volna semmit, mégis kapott; úgy, mint akinek adni nem tud semmit, Ő mégis megajándékozta; úgy, mint akinek ő kell az összes gondolatával, terhével, nyomorúságával együtt, ahogyan van. Ahogyan ma itt vagy, azokkal a gondolataiddal, azokkal a terheiddel, azzal a múltaddal, amiért lehet, hogy más emberek megvetnének vagy elutasítanának, de Ő azt mondja: gyere, „hívj segítségül engem”, mert én meg akarlak szabadítani téged. Úgy, ahogy vagy, nekem kellesz.

Aki megtapasztalja, hogy Jézus Krisztus megszabadítja, annak a lelke felüdül és az az ember dicsőíteni kezdi Istent azért, amilyennek megismerte Őt, mert lenyűgözi az, aki Isten. Mint amikor az ember hall egy nagyszerű zeneművet, és aztán szól a tapsvihar a zenésznek, mert hallottunk valamit, ami csodálatos, ami lenyűgözött. Azt fogja mondani: Van egy Isten, akivel találkoztam, aki mindent tud rólam, és mégis kellek neki. (Hány ilyen embert tudtok magatok körül, akik előtt lehettek őszinték, és tisztán azok, akik vagytok?) Találkoztam egy Istennel, akinek van hatalma ott, ahol én erőtlen vagyok. Találkoztam egy Istennel, aki a pártomat fogja, aki azelőtt szeretett, hogy én szerettem volna Őt. Találkoztam egy Istennel, aki méltó arra, hogy Istennek nevezzék, és méltó arra is, hogy az életem Ura legyen. Találkoztam egy Istennel, aki jobban tudja, hogy mi a jó nekem, mint én, és megszabadított engem. Segítségül hívtam, és ott volt, és nem hagyott el, és nem hagyott magamra, és soha nem is fog.

Hívd te is segítségül Őt! Kérd, hogy szabadítson, kérd, hogy legyen az életed Ura, kérd, hogy ismertesse meg veled önmagát! Olyan ingatag dolgokra építjük az életünket, olyan sok mülékony dologba vetjük a bizalmunkat, amit egy váratlan baleset vagy az idő elvehet, ami más emberek hűségére, képességeire van utalva, ami kiszolgáltatott és elveszíthető. Legyen ennek vége, és helyette hívjuk segítségül Istent, aki valóban képes megszabadítani!

Befejezés: Az, akit Isten megszabadított, nem magának tulajdonítja azt, ha jobb emberré lesz, nem magának tulajdonítja azt, ha bűnöket el-

hagy, és erkölcsösebben él, hanem azt mondja: Én nem vagyok semmivel több, mint te, hanem van egy Istenem, aki mérhetetlenül több bármelyikünkénél. És ez az Isten lenyűgözött engem, és ezt az Istent imádom, és ezt az Istent dicsőítem azért, mert segítségül hívtam a nyomorúság idején, és megszabadított engem. Hívd te is segítségül Őt! Nap, mint nap. Először vagy újra.

Nem tudom, hogy vagy ma itt, de ne menj el úgy innen, hogy nem kezdesz beszélgetni Istennel. Légy bátor, és mondd azt: szeretnélek megismerni úgy, ahogy vagy, annak, aki vagy. Szólítsd meg! Már régóta keres téged. Ámen.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, köszönjük, hogy azt ígéred nekünk, hogy ha segítségül hívunk, megszabadítasz. Köszönjük, ha ezt átélhettük. Köszönjük, hogyha ezt már úgy mondhatjuk, mint ami a te neved dicsőségére van. Hadd éljük át ezt mindannyian, akik itt vagyunk!

Köszönjük, hogy olyan Isten vagy, aki törődsz az emberrel. Hadd vegyük észre, hogy milyen szegények vagyunk nélküled! Köszönjük, hogy meghallgatod, aki hozzád kiált. Köszönjük, hogy évezredek teltek el az Úr Jézus Krisztus halála óta, de még mindig hirdetteted a kegyelmedet, hogy az elveszettek megtalálhassanak téged. Hálát adunk a kegyelem idejéért. Könyörülj rajtunk, hogy legyen bölcsességünk észrevenni a mi meglátogatásunknak idejét.

Könyörgünk azért, hogy hadd születhessen meg a szívünkben az őszinte dicsőítés és dicséret, ami teneked szól, ami hálából szól, ami bizonyosságból szól, hogy olyan Isten vagy, aki méltó minden dicséretre.

Ámen.

238,1-5 dicséret

m Brno, 1798.

Te-rem-tő Is-te-nünk,
É-des A-tyánk né-künk! Ha-tal-mas vagy,
Ir-gal-mad nagy: In-sé-gem-ben,
Szük-sé-gem-ben, Kér-lek, en-gem ne hagyj!

2. Szívem benned bízik,
Hozzád fohászkodik;
Nézz csendesen,
Kegyelmesen,
Fájdalmimon,
Bánatimon
Könyörülj kegyesen.

3. Tudom, hogy kegyelmed
Enyhít mindeneket,
Bús szíveket,
Sebeseket,
Szegénységben,
Betegségben
Ellankadt fejeket.

4. Jelen van az idő,
Hogy te, jó segítő,
Meghallgatod
Siralmimat,
Nékem adod
Tanácsodat,
Mert tudod sorsomat.

5. Megváltó Istenünk,
Szabadító Urunk:
Vagy paizsom,
Fő orvosom,
Reménységem,
Idvességem
És gyönyörűségem.